

Mülkiyelilik Üzerine^(*)

Memduh GÜPGÜPOĞLU

Bir hesapladım, Mülkiyeyi bitireli yirmibeş yıldan fazla zaman geçmiş. Söylemesi dile kolay; demek ki biz de artık iyice eskiler arasına girdik. Şöyle bir geriye dönerek düşünüyorum da, geçen her yıl Mülkiyeye sevgime, Mülkiyeliliğe bağlılığıma yeni bir şeyler katmış, bu sevgi ve bağlılıkla o derece haşır ve neşir olmuşum, bu his bütün benliğimi öyle sarmış ki, bunun bütün Mülkiyeliler için aynı olduğunu düşünür hale gelmişim. Bu sevgi tıpkı aile sevgisi; tabii başka sevgilere de mani olmayarak.

Bakın, ne yalan söylüyeyim, akraba çocuklarından Mülkiyeli olanlar bana daha bir sevimli gibi geliyor.

Ama geçen 4 Aralık töreninde konuşup, tutunacak ne varsa hepsine hücum eden dağınık saçlı genci dinlerken ne yazık ki içimde bir şeylerin koptuğunu, kırıldığını hissettim. Hele tren sahanlığında tahta bavulunun üzerinde oturarak aşk ve şevk içinde Mülkiye'ye talebe olarak nasıl kaydolmağa gittiğini tatlı tatlı anlatan «Mülkiye Marşı» yazarı Sayın Cemal Yeşil'in konuşmasının ardından bunu dinledikten sonra...

Hayatın binbir türlü meşakkati arasında yıllardır göremediği sınıf arkadaşının çok hasta olduğunu duyar duymaz hastaneye koşan, orada kendini tutamayıp hüngür hüngür ağlayan, buna karşı «ağlama Allah aşkına, sandığın kadar hasta değilim» diye bu defa kendisi onu teselli eden hasta Mülkiyeli kardeşimin öyküsünü daha geçen gün anlattılar.

Mülkiye bütün tarihi boyunca ileri fikirlerin kaynağı olmuştur ve bu onu «büyük» yapan faktörlerin en başında gelmektedir. Ama ileri fikir savunaçağım diye eline bir kutu kara boya alıp önüne gelene sürmeğe kimsenin, hele daha henüz bir öğrenci de olsa hiçbir Mülkiyelilinin hakkı yoktur.

Kızmayı, nefret etmeyi değil, evvelâ sevmeyi öğrenmek lâzım. Bu sevgi yıkıldıktan sonra gerisi boş, ne yapsan nafile.

Ya işte böyle genç arkadaşım, istersen yine vur, fakat evvelâ dinle!

(*) Mülkiyeliler Birliği Dergisi, Ocak-Mart 1969, c. 2, s. 14